

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2015 r.,

sprawy **P. S.**

skazanego z art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (tekst jedn. Dz. U. 2013, poz. 1226) i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 13 marca 2015 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 17 grudnia 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w S. uznał P. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 53 ust. 3 i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda. Na podstawie art. 72 § 2 k.k. w zw. z art. 74 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 2300 zł na

rzecz Lasów Państwowych Nadleśnictwo S. w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego P. S. i zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 4 § 1 k.k. w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 17 grudnia 2014 r., poprzez uznanie oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, a polegającego na upolowaniu lochy dzika w okresie ochronnym i bezprawnym usiłowaniu wejścia w posiadanie tak pozyskanej tuszy zwierzyny. W konkluzji skarżący wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w S. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego P. S., zarzucając obrazę art. 4 § 1 k.k. w związku z § 1 Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 17 grudnia 2014 r. „poprzez ustalenie, że zasada prawna stosowania ustawy nowej lub uprzednio obowiązującej, ale korzystniejszej dla sprawcy nie ma zastosowania do stanu faktycznego ustalonego przez Sąd w sytuacji, gdy w dacie orzekania zachowanie oskarżonego nie stanowiło czynu zabronionego”. W uzasadnieniu wskazał, że podstawę kasacji stanowi art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. odwołujący się do okoliczności wyłączających postępowanie, a więc do przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Taką okolicznością jest zaś w tej sprawie „zastosowanie w stosunku do czynu przypisanego oskarżonemu art. 4 § 1 k.k.”. W oparciu o powyższe wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł:

- odnośnie podniesionego zarzutu obrazu prawa materialnego – o pozostawienie kasacji bez rozpoznania;
- odnośnie podniesionego uchybienia z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna.

Stosownie do dyspozycji art. 523 § 2 k.p.k. kasacja na korzyść może być wniesiona jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo

skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wskazane ograniczenie nie dotyczy jednak kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.). Tym samym strony mogą składać kasację na korzyść od wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, pod warunkiem jednak, że zawarto w niej sformułowanie wskazujące wprost na uchybienie wymienione w art. 439 § 1 k.p.k.

Wprawdzie autor kasacji we wniesionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia postawił jedynie zarzut obrazy art. 4 § 1 k.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 17 grudnia 2014 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne (Dz.U. z 2014 r., poz.1901), jednakże w treści uzasadnienia tego środka zaskarżenia powołał się ponadto na uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., będącego w jego ocenie, następstwem obrazy wskazanych w zarzucie przepisów prawa materialnego.

Z poglądem autora kasacji co do prawnego charakteru okoliczności, którą podniósł jako bezwzględną przyczynę odwoławczą, zgodzić się jednak nie można. Zagadnienia związane z międzyczasowym prawem karnym, jakkolwiek hipotetycznie mogły stanowić przedmiot rozważań w zakresie wypełnienia przez P. S. znamion zarzucanego mu przestępstwa, bądź też przesłankę do oceny w kwestii dekompletacji tych znamion, jednakże jedynie w aspekcie zaistnienia ujemnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Ta jednak nie została wymieniona w przepisie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., jako bezwzględna podstawa uchylenia orzeczenia. Niewątpliwie natomiast skoro zagadnienie obowiązywania normy determinującej krąg znamion określonego typu przestępstwa z punktu widzenia przesłanek procesu należy do kategorii objętej dyspozycją art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., to nie sposób uznać go jednocześnie za "inną okoliczność wyłączającą ściganie" w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Ten charakter mają bowiem przeszkody prawne spoza katalogu zamieszczonego w art. 17 § 1 pkt 1 - 10 k.p.k., wynikające z ustawy albo umów międzynarodowych takie, jak abolicja, konsumpcja skargi publicznej, list żelazny. Świadomy tego faktu był, jak się zdaje, skarżący, skoro w apelacji – przy analogicznym zarzucie - wnioskował o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Mając zatem na uwadze, że obrońca skazanego P. S. wniósł kasację od wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zaś analiza akt sprawy nie pozwoliła na stwierdzenie zaistnienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., kasację tę należało uznać za oczywiście bezzasadną i w oparciu o art. 535 § 3 k.p.k. jako taką oddalić.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.
O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

kc